

Tabii, bu arada bir şey daha ifade etmek istiyorum. Düünden bu yana İç Tüzük 77 tartışılıyor.

Değerli arkadaşlarım, bu yasa bir konsensüsle, bir anlayışla, bir uzlaşmayla taşınıyor. Ama bu uzlaşmanın içerisinde, biraz evvel de ifade ettiğim, iki yılda bir seçim yapılması veyahut da “intikal maddesi” dediğim geçici süredeki yönetimin nasıl aktarılacağı veyahut da beşte 4’ün oy çokluğuyla yönetim planının değişikliği veyahut da birkaç maddede geçen: Dava tarihinde değil de hükme en yakın tarihteki değer esas alınır... Bunlar çok önemli değişiklikler, hele “hükme en yakın tarihteki değer esas alınır” Türk hukuk tarihinde devrim gibi değişiklik. Ama şimdi bunları, biz burada saygıdeğer grup başkan vekilleriyle, Adalet Komisyonu Başkanımızla, Sayın Bakanımızla görüşerek çözdük. Oysa bunların Komisyonunda ele alınarak çözümü çok daha kolaydı. Bu bir uzlaşma yasası olduğundan doğruları birlikte bulduk. Bu nedenle kimi yasalarda böylesine, hemen oldubitti, biz bunu bir an evvel şuraya indirelim değil, hep birlikte doğruyu yapalım. Doğruyu yaptıkça paylaşmamız çok daha kolay olur, çünkü bunlar halkımız için yaptığımız yasalar.

NUSRET BAYRAKTAR (İstanbul) – Burada yapılabiliyormuş demek ki bazı şeyler.

HAKKI SUHA OKAY (Devamla) – Burada yapılabiliyormuş, ama ya yapılamazsa ya birbirimizi ikna edemezsek ya doğruyu kaçırsak? Gerçi, bundan sonra o 77’nci madde uygulanır mı uygulanmaz mı onu da bilmiyorum. Geçen 22’nci Dönemden kalan yasa var mı? Yeniden önümüze gelecek mi? Onları bilmiyorum, ama dilerim, birlikte doğruyu ve yanlışsız bir şeyi yapmaya çalışalım. Mutlaka hatamız olacaktır, ama hiç olmazsa bilinçli yanlışımız olmasın diyorum.

Saygılar sunuyorum yüce heyetinize. (CHP sıralarından alkışlar)

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Okay.

Madde üzerinde, şahsı adına söz isteyen İstanbul Milletvekili Sayın Lokman Ayva.

Buyurunuz efendim.

Süreniz beş dakikadır.

LOKMAN AYVA (İstanbul) – Aziz milletimin değerli vekilleri, tekrar huzurunuzdayım. Bu bahsettiğim adaletsizliğin giderilerek adaletin tesis edilmesi noktasında gayretlerimi sürdürmeye çalışıyorum.

Buradaki mantığı şöyle bir düşündüm, çocuklarla ilgili, “Çocuklarımıza bu mantığı versek ne olur acaba?” dedim. Yani, bir toplumda adaletin oluşabilmesi anlamında temellerin iyi oluşturulması gerektiğini, aksi hâlde toplumun hüsrana uğrayabileceğini düşünüyorum. Nedir buradaki temel kaygımız? Şimdi, burada bir yaşlı teyzeyi düşünün, yetmiş yaşında, çocukları uzakta, eşi vefat etmiş, eşinden kalan emekli maaşıyla geçinmeye çalışıyor, 60 metrekare bir dairesi var, bir sitede oturuyor. Bir başka aile var, 5 çocuklu, ekonomik durumu gayet iyi -Allah daha çok versin- 180 metrekare bir dairede oturuyor. Şimdi, diyoruz ki biz yaşlı teyzeye: “Yaşlı teyze, siz, bu sitenin lokallerine, spor tesislerine bu 5 kişilik aileyle ve ekonomik durumu iyi olan, yani 180 metrekare dairede oturan, o tür giderleri karşılayabilen insanlarla aynı parayı ödeyeceksiniz.” Ben bu uygulamayı on yaşındaki çocuğa nasıl anlatacağım? Adalet budur diye nasıl söyleyeceğim acaba? Ve yarın bir gün “Efendim, buradan New York’a gidenle buradan Ardahan’a gidenin uçak parasını aynı isterim.” derse bu çocuk, bu mantığı yürütürse ne olacak? İşte, adalet böyle böyle zayıflar veya böyle böyle güçlenir. Bizlerin bu adalet konusunda, mutlak adaletle elbette şu anda erişmemiz mümkün değil, ama bunun yolunda olmamız lazım. Yeri gelip, Hazreti Ömer’in adaletini övüp, iltifat edip, insanlara anlatıp, ama biz de bunu yapmak için gayret edersek bu gerçekten çok takdire şayan bir şey olur. O anlamda, bu tür adalet kavramını geliştirecek, toplumun daha iyiye gitmesinin, daha adil, daha doğru değerler üzerine kurulmuş davranışlardan oluşan değerler kültürüyle yaşayan bir hâle gelmesinin kime ne mahzuru